

רמב"ם הלכות תשובה פרק ב הלכה א

אי זו היא תשובה גמורה, זה שבא לידו דבר שעבר בו ואפשר בידו לעשותו ופירש ולא עשה מפני התשובה, לא מיראה ולא מכשולון כח, כיצד? הרי שבא על אשה בעבירה ולאחר זמן נתייחד עמה והוא עומד באהבתו בה ובכח גופו ובמדינה שעבר בה ופירש ולא עבר זהו בעל תשובה גמורה, הוא ששלמה אמר "וזכור את בוראיך בימי בחורותיך", ואם לא שב אלא בימי זקנותו ובעת שאי אפשר לו לעשות מה שהיה עושה אף על פי שאינה תשובה מעולה מועלת היא לו ובעל תשובה הוא, אפילו עבר כל ימיו ועשה תשובה ביום א מיתתו ומת בתשובתו כל עונותיו נמחלין שנאמר "עד אשר לא תחשך השמש והאור והירח והכוכבים ושב העבים אחר הגשם" שהוא יום המיתה, מכלל שאם זכר בוראו ושב קודם שימות: נסלח לו.

במדבר פרק לב

(א) ומקנה רב הנה לבני ראובן ולבני גד עצום מאד ויראו את ארץ יעזר ואת ארץ גלעד והנה המקום מקום מקנה: (ב) ויבאו בני גד ובני ראובן ויאמרו אל משה ואל אלעזר הכהן ואל נשיאי העדה לאמר: (ג) עטרות ודיבן ויעזר ונמרה וחשבו ואלעלה ושבכם ונבו ובען: (ד) הארץ אשר הפה יקוק לפני עדת ישראל ארץ מקנה הוא ולעבדיך מקנה: **ס** (ה) ויאמרו אם מצאנו חן בעיניך יתן את הארץ הזאת לעבדיך לאחזה אל תעברנו את הירדן: (ו) ויאמר משה לבני גד ולבני ראובן **האחיכם יבאו למלחמה ואתם תשובו פה**: (ז) ולמה >תנאונו< תניאנו את לב בני ישראל מעבר אל הארץ אשר נתן להם יקוק: (ח) כה עשו אבתיכם בשלחי אתם מקדש ברנע לראות את הארץ: (ט) ויעלו עד נחל אשכול ויראו את הארץ ויניאו את לב בני ישראל לבלתי בא אל הארץ אשר נתן להם יקוק: (י) ויחר אף יקוק ביום ההוא וישבע לאמר: (יא) אם יראו האנשים העלים ממצרים מן עשרים שנה ומעלה את האדמה אשר נשבעתי לאברהם ליצחק וליעקב כי לא מלאו אחרי: (יב) בלתי קלב בן יפנה הקנזי ויהושע בן נון כי מלאו אחרי יקוק: (יג) ויחר אף יקוק בישראל ויניעם במדבר ארבעים שנה עד תם כל הדור העשה הרע בעיני יקוק: (יד) והנה קמתם תחת אבתיכם תרבות אנשים חטאים לספות עוד על חרון אף יקוק אל ישראל: (טו) כי תשובו מאחרי ויסף עוד להניחו במדבר ושחתם לכל העם הזה: **ס** (טז) ויגשו אליו ויאמרו גדרת צאן נבנה למקננו פה וערים לטפנו: (יז) ואנחנו נחלץ חשים לפני בני ישראל עד אשר אם הביאנם אל מקומם וישב טפנו בערי המבצר מפני ישיבי הארץ: (יח) לא נשוב אל פתינו עד התחל בני ישראל איש נחלתו: (יט) כי לא נחל אתם מעבר לירדן והלאה כי באה נחלתנו אלינו מעבר הירדן מזרחה: **פ** (כ) ויאמר אליהם משה אם תעשו את הדבר הזה אם תחלצו לפני יקוק למלחמה: (כא) ועבר לכם כל חלוץ את הירדן לפני יקוק עד הורישו את איביו מפני: (כב) ונכבשה הארץ לפני יקוק ואחר תשובו והייתם נקיים מיקוק ומישראל והיתה הארץ הזאת לכם לאחזה לפני יקוק: (כג) ואם לא תעשו כן הנה חטאתם ליקוק ודעו חטאתכם אשר תמצא אתכם: ...

~ לוי ~

במדבר פרק א

(ב) שאו את ראש כל עדת בני ישראל למשפחתם לבית אבתם במקפר שמות כל זכר לגלגלתם: (ג) מן עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא בישראל תפקדו אתם לצבאתם אתה ואהרן:

...
(מט) אך את מטה לוי לא תפקד ואת ראשם לא תשא בתוך בני ישראל:

רמב"ם הלכות שמיטה ויובל פרק יג

הלכה י - כל שבט לוי מוזהרין שלא ינחלו בארץ כנען, וכן הן מוזהרין שלא יטלו חלק בביזה בשעה שכושבו

...
הלכה יב - ולמה לא זכה לוי בנחלת ארץ ישראל ובביזתה עם אחיו מפני שהובדל לעבוד את יי לשרתו ולהורות דרכיו הישרים ומשפטיו הצדיקים לרבים שנאמר "וירו משפטיך ליעקב ותורתך לישראל", לפיכך הובדלו מדרכי העולם לא עורכין מלחמה כשאר ישראל ולא נוחלין ולא זוכין לעצמן בכח גופן, אלא הם חיל השם שנאמר ברכ יי חילו, והוא ברוך הוא זוכה להם שנאמר אני חלקך ונחלתך.

הלכה יג - ולא שבט לוי בלבד אלא כל איש ואיש מכל באי העולם אשר נדבה רוחו אותו והבינו מדעו להבדל לעמוד לפני יי לשרתו ולעובדו לדעה את יי והלך ישר כמו שעשהו האלהים ופרק מעל צוארו עול החשבונות הרבים אשר בקשו בני האדם הרי זה נתקדש קדש קדשים ויהיה יי חלקו ונחלתו לעולם ולעולמי עולמים ויזכה לו בעה"ז דבר המספיק לו כמו שזכה לכהנים ללוים, הרי דוד ע"ה = עליו השלום = אומר יי מנת חלקי וכוסי אתה תומיך גורלי. בריך רחמנא דסייען.

תלמוד בבלי מסכת ברכות דף סג עמוד ב

דאמר ריש לקיש: מנין שאין דברי תורה מתקיימין אלא במי שממית עצמו עליה - שנאמר + במדבר י"ט + זאת התורה אדם כי ימות באהל.

תלמוד בבלי מסכת נדרים דף לב עמוד א

אמר רבי אבהו אמר רבי אלעזר: מפני מה נענש אברהם אבינו ונשתעבדו בניו למצרים מאתים ועשר שנים? מפני שעשה אנגרייא בת"ח, שנאמר: + בראשית יד + וירק את חניכיו ילידי ביתו, ושמואל אמר: מפני שהפריז על מדותיו של הקב"ה, שנא': + בראשית טו + במה אדע כי אירשנה; ורבי יוחנן אמר: שהפריש בני אדם מלהכנס תחת כנפי השכינה, שנאמר: + בראשית יד + תן לי הנפש והרכוש קח לך. "וירק את חניכיו ילידי ביתו" - רב אמר: שהוריקן בתורה, ושמואל אמר: שהוריקן בזהב.

תלמוד בבלי מסכת קידושין דף כא עמוד ב

כהן, מהו ביפת תואר? חידוש הוא, לא שנא כהן ולא שנא ישראל, או דילמא שאני כהנים, הואיל וריבה בהן מצות יתרות? רב אמר: מותר, ושמואל אמר: אסור. ...

Rav Aharon Lichtenstein (Tradition, Fall 1985, p. 212)

Finally, even if we grant that the Rambam's statement does imply a categorical dispensation in purely halachic terms, it remains of little practical significance. We have yet to examine just to whom it applies. A levi [sic] is defined genealogically. Those who are equated with him, however, literally or symbolically, are defined by spiritual qualities; and for these the Rambam sets a very high standard indeed. He presents an idealized portrait of a selfless, atemporal, almost ethereal person - one whose spirit and intelligence have led him to divest himself of all worldly concerns and who has devoted himself "to stand before God, to serve Him, to worship Him, to know God; and he walks aright as the Lord has made him and he has cast off from his neck the yoke of the many considerations which men have sought." To how large a segment of the Torah community - or, a fortiori, of any community - does this lofty typology apply? To two percent? Five Percent? Can anyone... confront a mirror and tell himself that he ought not to go to the army because he is *kodesh kodashim*, sanctum sanctorum, in the Rambam's terms? Can anyone with even a touch of vanity or a concern for *kavod* contend this? Lest I be misunderstood, let me state clearly that I have no quarrel with economic aspiration or with normal human foibles per se. again, least of all do I wish to single out *b'nei yeshivot* for undeserved moral censure. I do feel, however, that those who would single themselves out for saintliness should examine their credentials by the proper standard.

דברים פרק ב

(ה) ודברו השטררים אל העם לאמר מי האיש אשר בנה בית חדש ולא חנכו ילך וישב לביתו פן ימות במלחמה ואיש אחר יחננו: (ו) ומי האיש אשר נטע פריים ולא חללו ילך וישב לביתו פן ימות במלחמה ואיש אחר יחללנו: (ז) ומי האיש אשר ארש אשה ולא לקחה ילך וישב לביתו פן ימות במלחמה ואיש אחר יקחה: (ח) ויסקפו השטררים לדבר אל העם ואמרו מי האיש הירא וכך הלבב ילך וישב לביתו ולא ימס את לבב אהיו כלבבו:

תלמוד בבלי מסכת סוטה דף מד עמוד א-ב

מתני'. ... במלחמות חובה הכל יוצאין, אפי' חתן מחדרו וכלה מחופתה. ... אמר רבא: מלחמות יהושע לכבש - דברי הכל חובה, מלחמות בית דוד לרווחה - דברי הכל רשות...

רמב"ם הלכות שבת פרק ב הלכה כג

גוים שצרו על עיירות ישראל אם באו על עסקי ממון אין מחללין עליהן את השבת ואין עושין עמהן מלחמה, ובעיר הסמוכה לספר אפי' לא באו אלא על עסקי תבן וקש יוצאין עליהן בכלי זיין ומחללין עליהן את השבת, ובכל מקום אם באו על עסקי נפשות או שערכו מלחמה או שצרו סתם יוצאין עליהן בכלי זיין ומחללין עליהן את השבת, ומצוה על כל ישראל שיכולין לבוא לצאת ולעזור לאחיהם שבמצור ולהצילם מיד הגוים בשבת, ואסור להן להתמהמה למוצאי שבת, וכשיצילו את אחיהן מותר להן לחזור בכלי זיין שלהן למקומם בשבת כדי שלא להכשילן לעתיד לבוא.

דברים פרק כג

(י) כי תצא מלחמה על איבין ונשמרת מכל דבר רע: ... (טו) כי יקנך אלהיך מתהלך בקרב מחנך להצילך ולתת איבין לפניך והיה מחנך קדוש ולא יראה בך ערות דבר ושב מאיבין: ט

דברים פרק ו

(יז) שמור תשמרון את מצות יקנך אלהיכם ועדתיו וחקיו אשר צנן: (יח) ועשית הישר והטוב בעיני יקנך למען ייטב לך ובאת וירשת את הארץ הטבה אשר נשבע יקנך לאבותיך: (יט) להדף את כל איבין מפניך פאשר דבר יקנך: ט

יהושע פרק ד

(יא) ויהי פאשר תם כל העם לעבור ויעבר ארון יקנך והפנהים לפני העם: (יב) ויעברו בני ראובן ובני גד ונחצי שבט המנשה חמשים לפני בני ישראל פאשר דבר אליהם משה: (יג) פארבעים אלף חלוצי הצבא עברו לפני יקנך למלחמה אל ערבות יריחו: ט